

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Caput VII. An Concilia, Patres, Pontifices, scriptores, qui post seculum
quintum Opera Dionysiana sub Areopagitæ nomine laudarunt, argumenti
negativi, ab Operum eorundem per secula anteriora ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

AUCTORE
C. B.

CAPUT VII.

An Concilia, Patres, Pontifices, scriptores, qui post seculum quintum Opera Dionysiana sub Areopagitæ nomine laudarunt, argumenti negativi, ab Operum eorundem per secula anteriora ignoratione petiti vim non infringant.

B *Ut negativi, quod ab Operum Dionysianorum per quatuor prima secula ignoratione §§ prægressis formavi, argumenti vim Areopagitici infringant, sequentem hunc arguunt in modum: In concilio Lateranensi, Martino I Romanam S. Petri Cathedram occupante, anno 649 celebrato, lectum fuit coram hujusce concilii Patribus excerptum ex epistola S. Dionysii, ad Caium monachum data, ut germana illius testimonii lectione illi hæretici confunderentur, qui illud falsaverant. Laudato concilio Lateranensi accedit Synodus œcumenica sexta, Constantinopoli anno 680 sub Agathone celebrata, in qua Opera, Dionysii Areopagitæ nomine notata, perhonorifice plus semel fuerunt citata. Adhæc Certum est (sic pergunt apud scriptorem anonymum supra sæpissime laudatum Areopagitici) summos Pontifices S. Gregorium Magnum, Martinum I et Paulum I maximi fecisse S. Dionysium, summisque laudibus ejus Opera celebrasse non solum, sed etiam citasse. Sophronius pariter Hierosolymitanus episcopus, S. Maximus martyr, S. Joannes Damascenus, venerabilis Beda, S. Thomas Aquinas, S. Bonaventura, et quamplurimi doctores ac Theologi, quorum indicem texere non minus facile foret, quam tetricum, S. Dionysium tamquam genuinum horum Operum parentem agnoverunt. Cum autem tot concilia, tot summi Pontifices, sanctique Doctores hos libros, S. Dionysio adtributos, tanquam genuinos hujus S. Pauli discipuli factus probaverint dubitari non potest, quin, præsupposita aliqua conformitate doctrinæ inter scripta S. Dionysii, et scripta S. Clementis Alexandrini et S. Gregorii Nysseni, hi duo posteriores ex priore, qui primo Ecclesiæ seculo claruit, sua deprompserint.*

verum cum Areopagitam Gelasius Papa et Concilium generale quintum

96 Ita Operum Areopagiticorum vindices; verum hisce idem iterum anonymus ita primum, et recte quidem, respondet: Si Concilia ac Pontifices adeo honorifice S. Dionysii libros memorarunt, si ipsum ut antiquissimum Patrem ac ecclesiæ doctorem venerati sunt, quidnam in causa fuit, quod Gelasius Papa nullam in Romano concilio de scriptis S. Dionysii mentionem fecerit; cum tamen in eo Concilio de iis Opusculis Patrum actum sit, quæ Catholica Ecclesia recipit, qualia sunt S. Cypriani, S. Athanasii, S. Gregorii Nazianzeni, S. Joannis Chrysostomi, Theophili Alexandrini, S. Cyrilli Alexandrini, S. Hi-

larii, S. Ambrosii, S. Augustini, S. Hieronymi et S. Prosperii? Reponi forsitan poterit, hoc Concilium fuisse Romæ celebratum eo tempore, anno nimirum cxciv, quo Areopagitici libri nondum satis in Latina ecclesia innotuerant, ac proinde nil mirum, quod Papa Gelasius silentio eos præterierit licet complures alios etiam Græcos Patres recensent, qui usque ad quintum seculum vixerunt. Sed undenam oritur, quod in quinta Generali Synodo, sub Vigilio Papa et Justiniano imperatore celebrata, Patres hujusce concilii, postquam declararunt, se recipere quidquid in aliis quatuor prioribus œcumenicis conciliis fuerat constitutum, postea (Collatione scilicet 3) subdant " Super hæc sequimur " per omnia et sanctos Patres et Doctores Ecclesiæ, Athanasium, Hilarium, Basilium, Gregorium Theologum, et Gregorium Nyssenum, Ambrosium, Augustinum, Theophilum, Joannem Constantinopolitanum, Cyrillum, Leonem, Proculum, etc. " nulla mentione facta de S. Dionysio? Reponent procul dubio S. Dionysii Patroni, hoc Concilium non enumerasse Patres omnes, qui prioribus illis Ecclesiæ seculis claruerunt. Id quidem libentissime concedo: At cum S. Dionysius, sive spectetur sanctissima ejus sub S. Paulo disciplina, sive veneranda ejus antiquitas, sive cælestis ejus doctrinæ sublimitas, primas inter Patres tenere debeat, nemo sibi persuadere unquam poterit, illius concilii Patres, si S. Dionysium eorum Operum, quæ ejus nomine circumferuntur, germanum auctorem ac parentem certo cognovissent, ipsum fuisse prætermisso, illique plures alios Patres, quorum auctoritas in Ecclesia tanti non est, fuisse prælaturos.

97 Nec valet ea vana ac futilis responsio, illud nimirum Concilium ideo S. Dionysium silentio præterisse, quia ejusdem Opera nondum satis cognita erant ac explorata. Etenim hoc concilium celebratum est anno dccc, id est xx annis post celeberrimam Catholicorum episcoporum et Severianorum collationem, in qua de S. Dionysii libris diu multumque disputatum est. Isti igitur libri tunc temporis cogniti erant et explorati, et viginti ante annos omnium manibus terebantur. Præterea in Actis ejusdem concilii excerpta quamplura leguntur eorum librorum, quos S. Cyrillus contra Theodorum et Diodorum evulgaverat, in quibus S. Dionysii testimonia frequenter usurpat. Quomodo igitur potuerunt illius concilii patres S. Dionysii scripta ignorare? Verum quidem est, Hadrianum primum summum Pontificem in Rescripto ad Carolum Magnum asserere, S. Gregorium Magnum summis laudibus ornasse S. Dionysium Areopagitam, testatumque fuisse, eum esse antiquum Patrem ac Doctorem. Sed Hadriani sententia, quamvis S. Gregorii auctoritate suffulta, controversiam non dirimit. Hadrianus enim in epistola ad Carolum Magnum recitat solummodo quoddam testimonium ex Homilia S. Gregorii, in qua hic Pontifex Dionysium citat in fide eorum, qui ipsum germanum illorum Operum parentem arbitrabantur. " Fertur " ait hic Pontifex, " Dionysius Areopagita, antiquus " videlicet et venerabilis Pater, dicere, quod ex " minimorum Angelorum agminibus etc. " Ex quo autem S. Gregorius Dionysium antiquum ecclesiæ Doctorem appelaverit, non per hoc licet diremit, neque dirimere potuisset S. Gregorius, qui, quemadmodum ipsemet lib. 9, Epist. 69 testatur, Græcæ linguæ rudis erat, et per consequens

cui optime cognita fuerunt Dionysiana Opera, Ecclesiæ Patribus

F

A consequens controversos Areopagite libros nusquam legerat.

non annu-
merarint.
nihilque ex
iis in Offi-
cium divi-
num Ponti-
ficis poste-
riores intu-
lerint.

98 Ex hoc tamen non sequitur, Auctorem hunc, qui sub venerando S. Dionysii nomine circumfer- tur, quicumque ille sit, non esse potiori jure, quam plures alii, qui post quintum seculum vixerunt, habendum ut Patrem et Doctorem Ecclesie, cum tot concilia, summi Pontifices ac Doctores ejusdem auctoritate ac testimoniis non solum usi sint, sed et unanimi consensu post tot secula talem semper agnoverint ac celebraverint. Argumentum igitur nostrum solummodo eo tendit, ut demonstret, nec Gelasium Papam, nec Patres quinti concilii, si certum exploratumque habuissent, ea opera, quae S. Dionysii nomine inscribuntur, esse genuinos S. Martyris fetus, eum in longa illa Patrum serie, quam in duobus illis conciliis texerunt, fuisse pretermisuros. Præterea si summi Pontifices et concilia post Gelasium et V. Synodum tanta veneratione S. Dionysii scripta prosecuti sunt, si ipsum pro germano eorundem parente habuerunt, cur eorundem in Ecclesia lectionem non decreverunt. Summi certe Pontifices, qui divinum Officium ordinarunt, ea potissimum pro Officii lectionibus selegerunt Patrum Opuscula, quae illis solemnitatibus, quae per anni tempora celebrantur, magis congruerent. Quod certe iis Patribus prærogativam quandam supra ceteros tribuit, quos Ecclesia in divinis Officiis hoc honore non afficit. Cum igitur S. Areopagitam maxime commendabilem redderet et sanctissima sub Apostolo Paulo disciplina, et veneranda ejus antiquitas, ac doctrinae sublimitas, pluraque extent in ejus libris variis solemnitatibus apprime accommodata, ejusmodi sunt ea, quae recitat de dormitione et funere B. Mariae Virginis, de Angelorum Ordinibus, eorumque Hierarchiis, de Sacramentis etc, incredibile est, Pontifices et concilia, si revera persuasum ipsis fuisset, eos libros, qui Dionysii nomen præferrebant, genuinos esse ipsius fetus nihil in divinum Officium ex iis fuisse inserturos.

nec Concilia,
qua Diony-
siana Opera
laudantur,
esse isthæc,
ut quæ

99 *Hactenus laudatus anonymus, hisce autem præmissis, e Conciliis, summis Pontificibus, scriptoribusque quamplurimis ac sanctis Patribus, qui post seculum quintum Opera, sub Dionysii Areopagite nomine circumferri solita, laudantur, nihil etiam in hæc juris Sancto nostro competere, seu inde minime fieri, ut Opera illa Dionysio Aeropagite, veluti genuino eorundem auctori, adscribenda sint, probare mox aggreditur; ac primo quidem id quantum ad Concilia sequentem probat in modum: Concilia, inquit, libros Aeropagiticos citantur, ut Opus ab aliquo scriptore quarti vel quinti seculi elucubraturum, cujus doctrina solida esset, et ad oppugnandos hereticos et ad confirmanda Christianæ Religionis dogmata maxime opportuna. Eos citantur eodem prorsus modo, quo plures alios quinti, sexti et subsequentium seculorum Auctores. Uno tandem verbo eos libros allegarunt sub illius auctoris nomine, quod præfixum gerebant. Quod quidem auctoritatem illis libris conciliat, et ipsorum Auctorem maxime illustrat, sed ejus personam signanter non determinat. Optime enim norunt omnes, Concilia et Patres in suis canonibus sancientis usos esse quibusdam Operibus, nihil vel parum sollicitos in disquirendis genuinis eorum auctori- bus, sibi satis esse putantes, eos libros, qui ab*

Ecclesia recepti sunt, hæreticorum erroribus opponere. Si S. Dionysii vindices contendunt, quod concilia hujusmodi Dionysii testimonia proferendo, quodammodo fateantur, et confirment, ea esse illius auctoris, Dionysii nimirum, sub cujus nomine ea laudant, id nos libenter dabimus, dummodo et ipsi pariter admittant, eos libros, quorum testimonia a conciliis sub alicujus Patris aut scriptoris nomine laudantur, esse ejusdem Patris vel scriptoris genuinum Opus.

AUCTOR
C. B.

100 Huic autem conditioni subscripturos Areopagitas, numquam credam, nisi velint contra communem eruditorum omnium consensum fateri, Dialogos de Trinitate a concilio Lateranensi laudatos, et historiam passionis Imaginis Jesu Christi in urbe Berythensi, in septimo concilio relata, esse certissimos S. Athanasii fetus, quia hæc Concilia sub hujus S. Doctoris nomine ea laudarunt, cum tamen certum indubitatumque sit, hujusmodi Opera fuisse S. Athanasio supposita. Quod enim ad illum de Trinitate Dialogum spectat, ejus suppositio luce meridiana clarior apparet, cum ejus auctor memoret additionem illam a concilio Constantinopolitano Symbolo Nicæno factam, et sex illa epitheta explicet ab eo concilio Spiritui sancto adtributa, quæ certe in Athanasium, qui concilium illud antecessit, convenire non possunt. Historia pariter passionis Imaginis Jesu Christi in urbe Berytho ipsi adscribi non potest, cum Sigebertus in suo Chronico eam referat ad annum dccxxv, et Cardinalis Baronius in Martyrologio ad ix Novembris diem testetur, se habere præ manibus vetustum quoddam manuscriptum hujusce sermonis S. Athanasii, in quo ferebatur, hoc miraculum contigisse sub Constantino juniore, et Irene ejus uxore. Quæ res eruditissimum Cardinalem impulit, ut hunc tractatum alteri potius Athanasio, in Syria episcopo, quam magno Athanasio adjudicaret. Præterea plures alios anachronismos, quos in historia videre est, cum ex his, quæ diximus, satis constet, eam S. Athanasio falso fuisse suppositam. Secundo si Dionysius ideo censendus est genuinus auctor illorum librorum, qui ipsi tribuuntur, quia Concilia Lateranense, Constantinopolitanum, et secundum Nicænum eos citantur, fateantur, etiam oportet, Apologistæ, aliorum Patrum Opera, quæ in tribus hæc conciliis laudantur, germanos pariter esse illorum Patrum fetus.

hic offeruntur.

E]

F]

101 Sermo igitur in S. Thomam Opus erit S. Joannis Chrysostomi, quia sub hujus Patris nomine citatus legitur in duobus ex hisce conciliis. Epistola pariter ad Julianum sub nomine S. Basilii laudata, nec non Homilia de unico Legislatore duorum testamentorum S. Joanni Chrysostomo adscripta, et Patrum spirituale Joannis Moschi sub nomine Sophronii relatum, aliaque hujusce generis Opera partus legitimi erunt eorum auctorum, quorum nomen præ se ferunt; quia patres horum conciliorum sub illorum illustrium scriptorum nomine ea citantur. Quemadmodum igitur inverisimile est, Apologistas S. Dionysii absurda hæc consecraria admissuros, ita ex quo plura concilia Aeropagiticos libros sub specioso hujusce illustris Athenarum episcopi titulo frequenter citantur, non inde poterit recte inferri, veros esse ac germanos ejusdem sancti episcopi fetus. Et revera qui aliquantulum in sacrorum conciliorum lectione versatus sit, nullo negotio poterit animadvertere, quemadmodum

ostendunt,
Areopagite
attribuenda
evincant.

AUCTORE
C. B.

quemadmodum optime notat Sæculo 4 Hist. Ecclesiast. cap. 6, art. 8 eruditus pater Natalis ab Alexandro, generalium conciliorum Patres non multum operis posuisse in dijudicandis juxta critices regulas SS. Patrum Operibus eorumque germanis auctoribus detegendis ac determinandis: sed cum certi essent, ea Opera ab aliquo ecclesiastico auctore prodiisse, satis ipsis fuit ea laudare sub illius auctoris titulo, quem præferebant, et ex illis ea argumenta decerpere, quæ ad antiquam traditionem tuendam, et ad Ecclesiæ fidem stabiendam essent magis accommodata. Argumentum igitur ex testimoniis Conciliorum depromptum non satis firmum est ad horum librorum pacificam possessionem S. Dionysio Areopagite vindicandam.

eodemque modo de summis, qui Areopagite Opera laudant, Pontificibus

102 *Atque hæc sunt, quibus laudatus auctor, e Conciliis, quæ Dionysiana Opera laudant, nihil omnino in hæc juris Sancto nostro competere, probatum dat; en nunc qui id quantum ad summos Pontifices, scriptoresque alios quamplurimos ac sanctos Patres commonstret.*

Martinus I, inquit, in primo Concilio Lateranensi et Agathino in epistola, quam ad Constantinum Pogonatum dedit, in sexta generali Synodo relata, celebrant quidem libros S. Dionysio adjudicatos; sed uterque eos celebrat, habita ratione eorum testimoniorum, quæ a duobus his conciliis citantur. Perhonorifica enim mentio sancti Areopagite, quæ in iis facta legitur, eos pariter impulit ad eam doctrinam sub hujus auctoris nomine laudandam, nullo alio præmissio examine, an hi libri, vel textus ex iisdem deprompti, essent a Dionysio profecti, nec ne. Pariter cum Hadrianus I declarat, testimonia, ex S. Dionysio desumpta et a conciliis relata, in iisdem libris extare: cum Nicolaus I, ad Michaëlem imperatorem scribens, S. Dionysium antiquum Patrem et Ecclesiæ Doctorem appellat; cum tandem Paulus I ad Pipinum Galliarum regem scribit, se ipsi dono mittere S. Dionysii Areopagite libros; hæc omnia non evincunt, S. Atheniensem antistitem esse illorum Operum parentem; quia hi tres summi Pontifices hos libros, eorumque auctorem non laudant nisi in fide eorum Conciliorum, quæ hos libros citarunt eo modo, quo nos retulimus.

ut rationes in medium

103 Idem ferme dici potest accidisse de libris Areopagite nomine inscriptis, quod de Canonibus primi Nicæni concilii. Cum Innocentius I declarasset tum in epistola, quam scripsit ad clerum Constantinopolitanum, tum in ea, quam dedit ad Theophilum Alexandrinum, Romanam Ecclesiam alios canones non recipere quam canones Nicæni Concilii " Alios quippe " Canones Romana non admittit Ecclesia. " Zosimus Papa, qui Innocentio successit, cum causam Appiarii, qui in sexto Carthaginensi concilio damnatus ad Romanam Sedem appellaverat, novo examini vellet subjicere, adversus illius Concilii Patres acriter defendit, hoc appellationis jus per canones Nicæni concilii Apostolicæ Sedi fuisse concessum. Plures alii pariter pontifices, qui proxime Zosimum secuti sunt, ut Bonifacius I et Cælestinus I jus appellationum ad Romanum Pontificem vigore Canonum Nicæni concilii propugnarunt. Ipsemet S. Leo in epistola, ad imperatorem Theodosium data, loquens de appellatione S. Flavianii a sententia depositionis in pseudo-concilio Ephesino a Dioscuro lata ad Apostolicæ Sedis iudicium, habet hæc verba: " Quam autem post

" appellationem interpositam hoc necessarie potest, canonum Nicæni editorum decreta tenentur, quæ a totius mundi sacerdotibus sunt constituta. " En igitur quomodo hi omnes Romani Pontifices jus appellationum ad Romanam sedem statuunt in canonibus Nicæni concilii; et tamen ne vestigium quidem hujusmodi appellationum cernere est in canonibus hujusce concilii; sed totum hoc jus fundatur in quarto canone Sardicensis Concilii, quod post aliquot annos, id est, anno cccxlvii, celebratum est.

104 Quemadmodum igitur nullus auferet asserere, quartum Sardicensis concilii canonem habendum esse pro canone Nicæni concilii, quia plures Romani Pontifices eum tamquam Canonem Nicæni concilii citarunt; ita pari ratione dici potest, libros, qui S. Dionysio tribuntur, quamvis a summis Pontificibus, et Conciliis sub ejus nomine non semel laudatos, ob hoc tamen tamquam certos ejus fetus non esse adserendos. Dici etiam potest in hujusce responsionis confirmationem, Zosimum Papam, aliosque Pontifices non ob aliam causam Sardicensem canonem tamquam Nicænum citasse, nisi ob testimonium Innocentii primi, asserentis, Ecclesiam alios canones non recipere quam Nicænos: " Alios quippe " Canones Romana non admittit Ecclesia. " Ex quo conjectare etiam licet, ea concilia, eosque Pontifices, qui post septimum seculum libros Areopagite attributos nullo previo examine laudarunt, eos laudasse in fide S. Gregorii Papæ, qui scriperat: " Fertur etc. " Cujus testimonio freti eos libros ut legitimos Areopagite fetus habuerunt.

105 Sed quomodocumque res se habeat, hoc unum maxime animadvertendum est, quod, quemadmodum citatio Canonis Nicæni concilii pro canone Synodi Sardicensis juri et auctoritati Romanæ Sedis circa appellationes nihil detrahit, postquam Sardicensis ille canon a tota Ecclesia diu, antequam a Trullana synodo approbaretur, exceptus est, et, hac generali acceptione supposita, parum refert, sive uni sive alteri horum duorum conciliorum adscribatur, ita parum vel nihil interest ad finem, quem Romani Pontifices et concilia in citandis S. Dionysii testimoniis sibi proposerunt, quod illorum librorum auctor vel primo Ecclesiæ seculo vixerit, vel quarto desinente et ineunte quinto, cum non raro etiam utantur auctoritate plurimum patrum, qui diu post Areopagite tempora floruerunt, quique eam non præ se ferunt doctrinæ excellentiam, sublimitatem, ac soliditatem, quam in Areopagiticis scriptis deprehendimus. Ex his omnibus facile est intelligere, Patres, Doctores et Theologos, qui vel his conciliis coevi vixerunt, vel proxime sunt subsequuti, hos libros S. Dionysio adjudicasse innixos citationibus summorum Pontificum et conciliorum, Lateranensis nimirum, Constantinopolitani et secundi Nicæni: et hæc concilia non aliunde eos habuisse ut genuinos S. Dionysii fetus, nisi in fide eorum auctorum, qui vel quinto vel sexto seculo eorumdem meminerunt. *Hactenus ille; cum autem scriptores vi ac forte etiam v seculi, quorum fide posterioris ætatis Pontifices, Patres ac scriptores alii Dionysiana Opera Areopagite attribuerunt, nullum pariter in hæc, uti ex infra dicendis patescet, Sancto nostro jus concilient, nec id dicti summi Pontifices Patresque efficere queunt; negativique proinde, quod supra proposui, argumenti vis integra manet;*

A *net, etsi interim plura Concilia, Pontifices ac Patres Dianysiana Opera citarint.*

CAPUT VIII.

An temporis diuturnitas, qua post seculum quintum Dionysius Operum, nomine suo inceptorum, auctor aestimatus fuit, argumentum negativum, ab Operum eorumdem per secula anteriora ignoratione petitum, pariter, non enervet.

Diuturna Operum Dionysianorum, in qua Dionysius post seculum nonum

A *n Dionysiana Opera, quæ a nemine prorsus per quatuor prima æræ Christianæ secula inveniuntur laudata paucisque dumtaxat seculo quinto innotuere, Dionysium vere haberent auctorem, seculo sexto, et septimo, imo et nono dubitatum a nonnullis adhuc fuit. Ac seculo sexto quidem dubitatum adhuc de re illa fuisse, Collatio Constantinopolitana, anno 532, ut supra docui, habita, manifeste prodit. In ea enim (adi hanc Appendicem num. 66) Hypathius, catholicorum nomine loquens, in dubium, an Opera, quæ veluti Dionysiana a Severianis laudabantur, a Dionysio essent composita, revocavit. Aiunt quidem Areopagiticis, Hypathium dumtaxat, an testimonia, quæ veluti Dionysiana a Severianis proferebantur, in Dionysiana Opera non essent intrusa, in dubium revocasse. Verum, cum Severiani, ut id, quod asseruerant, probarent; ad Opera Dionysiana, quæ haud dubie tam hi, quam Catholici habebant ad manum, non provocarint, Hypathium seu Catholicos, an hæc ipsa, non tantum autem, an testimonia, ex hisce accepta, Dionysii essent, in dubium revocasse, certum apparet. Ad S. Maximii ætatem seu seculum septimum progredior.*

fuit, possessio

C *107 Tum sane adhuc, an Opera, Dionysii nomina inscripta, Dionysii vere essent, fuisse dubitatum, vel ex eo liquet, quod S. Maximus in Scholiis, in Opera Dionysiana a se contextis, loco non uno eos, qui hæc Dionysio Areopagitæ abjudicabant, impugnet. Quod porro ad seculum nonum jam spectat, Theodorus presbyter, qui tunc floruit, Opera Dionysiana, solutis quatuor adversariorum argumentis, sancto nostro Areopagitæ, ut Photius in Bibliotheca cod. 1 docet, vindicare fuit conatus; quod sane tum adhuc, qui, an Dionysiana Opera Dionysii vere essent, dubitarent, exstitisse, argumento est minime dubio. Verum, etsi res ita habeat, per secula tamen sex, a seculo nono ad decimum quintum usque, quo Laurentius valla floruit, atque, an Dionysiana Opera Dionysium vere haberent auctorem, in dubium revocare cepit, seculum elapsa, fuisse eadem Opera Dionysio, veluti genuino eorum auctori, ab omnibus passim, nemine reclamante, adscripta, ipsimet etiam, qui Sancto nostro ea modo abjudicant, unanimi fere consensu fatentur. Cum itaque tot seculorum traditio, qua, quæ Dionysii nomine notantur, Opera Sancto*

nostro fuerunt adscripta, in illorum quodammodo possessione hunc confirmarint, ex hac illum argumento negativo, quod a scriptorum anteriorum silentio ignorationeque repetitur, deturbari non posse, contendunt Sancti nostri seu Operum, quæ ejus nomen præferunt, vindices.

AUCTORE C. B.

108 Ita porro animo comparati sunt primo ^{haud quam Dionysium,} quidem, quod diuturna illa possessio sit quædam veluti præscriptio, qua stante, Dionysio Opera, nomine ejus inscripta, denegari non possint; secundo, quod, etiamsi Dionysii jus in Opera illa dilucide non constaret, æquus tamen iudex S. Dionysio ea adjudicare teneretur, quia, quando jura sunt æqualia, prævalet possessio; tertio, quod, stante Operum Dionysianorum penes Dionysium possessione, Sancti ad hæc jus probare Areopagiticorum vindices non debeant, sed Antiareopagiticorum, jus illud seu negantium seu constantium, sit monumenta authentica et indubia, quibus possessionem legitimique, quod hæc includit, juris præsumptionem evertant, in medium proferre; quarto denique, quod si quando jus est incertum ac dubium, quale illud Dionysii in Opera, ejus nomine inscripta, ab Antiareopagiticis creditur, conditio possidentis semper sit melior, optimaque adeo etiam sit S. Dionysii conditio cum Operum, de quorum auctore controversit, possessio per octo amplius secula penes eum fuerit, nec ulla interim fuerit gravi oppositione seu interrupta seu interturbata, sed contra alicujus interdum seu Concilii, seu summi Pontificis seu denique Patris aut scriptoris gravioris testimonio confirmata. Ita a temporis diuturnitate, qua, de quibus his disserimus, Opera Dionysio Areopagitæ fuerunt adscripta, seu a longa, ut ita dicam, plurium seculorum, qua ad illum spectare aestimata fuerunt, possessione arguunt areopagiticis, seu qui Dionysium Operum illorum genuinum ac germanum auctorem censent.

E

109 Verum cum hoc illorum ratiocinium ^{quod ea nec præscriptionem inducat,} partim in traditione, partim in temporis, qua Dionysiana Opera Sancto nostro pluribus seculis fuerunt adscripta, diuturnitate, ortaque ex hac, contra quam Antiareopagiticis excipere non possint, præscriptione dumtaxat fundetur, num traditio simul et talis possessio, e quibus, quod dixi, contendunt, Operibus illis Dionysio vindicandis sufficiant, dispiciamus, ac imprimis quidem, an id præstare queat possessio. Etiamsi bonorum, seu quæ ad laicas seu quæ ad ecclesiasticas personas pertinent, possessio post ^F annos decem, viginti, triginta quadragesime pro bonorum qualitate, imo et post centum annos contra Romanam Ecclesiam, quæ sola hoc privilegio gaudet, præscriptionem inducat, par tamen haud est ratio de ingenii bonis, exempli gratia de libris, quorum possessio utcumque etiam longa contra legitimum illorum auctorem nunquam præscribit, seu jus parere non potest, quo alter, a quo compositi non sunt, pro legitimo eorumdem auctore habeatur. Huic principio imitari plures eruditi absque ulla injuria eos, qui librorum, abs aliis compositorum, auctores per longissimum etiam annorum spatium fuerant aestimati eisdemque adeo quodammodo possederant, e possessione illa deturbarunt. Possessio enim justa ut sit, titulus justus requiritur; sine quo, sicuti hæc non iniri, sic nec conservari seu continuari potest, maxime si agatur de libris, seu de jure, quod quis, ut pro legitimo horum auctore habeatur, sibi vindicet, quodque certe, cum libri præscriptionis legi obnoxii non sint, neutriquam